

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 10. 2018,
č. j. ÚOHS-R0143/2018/VZ-30528/2018/321/EDo,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 8. 2018, č. j. ÚOHS-S0219/2018/VZ-22530/2018/542/MKk (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), kterého se měl dopustit tím, že při zadávání veřejné zakázky „R4 Skalka – křižovatka II/118“ v otevřeném řízení nedodržel postup stanovený v § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, když provedl prostřednictvím dodatečných informací č. 84 ze dne 30. 7. 2014 úpravu zadávací podmínky a současně neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, přičemž postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavřel dne 24. 3. 2015 smlouvu na plnění veřejné zakázky. Za uvedený přestupek uložil žalovaný žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 19. 10. 2018, č. j. ÚOHS R0143/2018/VZ-30528/2018/321/EDo (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 152 odst. 6 písm. b) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je nutné vykládat v souladu s definicí dodavatele dle § 17 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný nečiní rozdíl mezi účastníkem (dle § 99 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek; dále jen ZZVZ), kterému odpovídá pojem uchazeč dle zákona o veřejných zakázkách, a dodavatelem (dle § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách). Dle ZZVZ je zadavatel povinen prodloužit lhůtu v případě takové změny nebo doplnění zadávací dokumentace, která může rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, kdežto v případě postupu dle zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen prodloužit lhůtu v případě takové změny zadávacích podmínek, která může rozšířit okruh možných dodavatelů. S námitkou poukazující na jazykový výklad zákona se předseda žalovaného žádným způsobem nevypořádal. Předseda žalovaného považuje za rozhodující kritérium ochotu (subjektivní vztah) dodavatele podat v daném zadávacím řízení nabídku. Za okruh možných dodavatelů je však nutné považovat takové osoby, které jsou objektivně schopné podat v daném zadávacím řízení nabídku. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jak mohla předmětná změna zadávacích podmínek rozšířit okruh možných dodavatelů (nikoliv uchazečů). Závěr, že jediným kritériem je, zda změnou reálně dojde k rozvolnění požadavků, nemá oporu v zákoně. Změna mohla mít pouze vliv na ochotu dodavatelů podat nabídku, nikoliv na samotný okruh možných dodavatelů. Povinnost prodloužit lhůtu pro podání nabídek je spojena pouze s takovou změnou zadávacích podmínek, která vede k rozšíření okruhu možných dodavatelů, nikoliv k rozšíření okruhu dodavatelů. Předmětná změna navíc neměnila informace obsažené ve formuláři oznámení o zakázce, a nemohla tedy ani v tomto ohledu mít dopad na okruh možných dodavatelů.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Potenciál rozšíření okruhu dodavatelů je dán tehdy, pokud dojde ke zmírnění požadavků zadavatele, což nastalo v přezkoumávaném případě. Rozhodovací praxe žalovaného je plně souladná s konstantní judikaturou. Ustanovení § 99 odst. 2 ZZVZ má

obdobnou podstatu jako § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. I z komentářů k ZZVZ vyplývá, že pojmy možný dodavatel či možný uchazeč lze užívat *promiscue*.

4. Žalobce ve své replice uvádí, že žalovaným citovaná judikatura nemůže sloužit k podpoře jeho argumentace, neboť je založena na skutkově jiných okolnostech. Není možné dovozovat stejné závěry ze dvou rozdílných ustanovení, založených na rozdílných pojmech. Nepřesnost spočívající v zaměnění pojmů „dodavatel“ a „účastník“ lze v komentářích vztahujících se k ZZVZ prominout, jelikož změna způsobila rozšířit okruh možných účastníků je nutně způsobila rozšířit i okruh možných dodavatelů. Navíc se nejedná o závazný výklad práva.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. V první řadě soud nepovažuje za důvodnou námitku, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce poukazující na jazykový výklad zákona. Je nutno zdůraznit, že žalobce ve svém rozkladu nepoukazyval na definice dodavatele a uchazeče obsažené v § 17 odst. 1 písm. a) a j) zákona o veřejných zakázkách, na nichž by demonstroval svůj jazykový výklad § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, jak činí v žalobě. Na druhou stranu je pravdou, že poukázal na rozdíl mezi rozšířením okruhu možných dodavatelů a rozšířením okruhu možných uchazečů, a žalovaný na tento argument reagoval ne zcela případnými úvahami, neboť předmětnou námitku v bodech 44 a 45 napadeného rozhodnutí zjevně uchopil poněkud odlišně, než byla žalobcem podle všeho míněna (což se ovšem jasněji ukázalo, až když žalobce svou argumentaci rozvedl v podané žalobě). Z celého napadeného rozhodnutí je však zároveň zřetelné, proč žalovaný považuje pro splnění dané zákonné podmínky za rozhodnou i ochotu dodavatelů podat nabídku (žalovaný konstantně poukazuje na to, že původně přísnější podmínky mohly odrazovat od podání nabídky). Je z něj tudíž také patrné, že žalovaný považuje pro tento účel pojmy „dodavatel“ a „uchazeč“ fakticky za synonymní. Jelikož tedy napadené rozhodnutí obsahuje ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce, z níž lze dovozovat, proč žalovaný považuje uvedenou námitku za lichou, nelze považovat napadené rozhodnutí z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz a rozhodnutí Ústavního soudu pak na <http://nalus.usoud.cz>), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09) i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). O takový případ jde i v nyní projednávané věci.

7. Soud se dále zabýval hlavním žalobním bodem, ke kterému směřuje téměř veškerá žalobní argumentace a v němž žalobce namítá, že jeho postup nemohl být v rozporu s § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, neboť jím nemohl rozšířit okruh možných dodavatelů, nýbrž jedině okruh možných uchazečů.
8. V dílu 1 části 2 zadávací dokumentace nazvané „Přílohy k nabídce“ žalobce stanovil „postupný závazný milník“, v rámci nějž požadoval „finanční plnění minimálně 70 % přijaté ceny stavby za práce provedené dle platného harmonogramu do 14 měsíců od zahájení prací“. V článku 4.35 zadávací dokumentace, konkrétně v dílu 2 části 3 „zvláštní obchodní podmínky“ uvedl, že „[j]estliže jsou v Příloze k nabídce nebo v průběhu realizace stavby na základě objednatel schváleného Programu prací stanoveny postupné závazné milníky provádění díla, je zhotovitel povinen provádět dílo takovým způsobem, aby v termínu, dokdy mají být práce odpovídající příslušnému postupnému závaznému milníku dokončeny, bylo dílo provedeno v rozsahu předepsaném pro příslušný postupný závazný milník. Pokud je postupným závazným milníkem finanční plnění, znamená to, že zhotovitel k poslednímu dni doby stanoveného milníku provede práce v souhrnném finančním objemu odpovídajícímu minimálně částce stanovené pro daný milník v Příloze k nabídce“.
9. V článku 4.29 písm. f) zadávací dokumentace, konkrétně v dílu 2 části 3 „zvláštní obchodní podmínky“ žalobce uvedl, že „objednatel bude mít vůči zhotoviteli právo na zaplacení smluvní pokuty ve výši stanovené k Příloze k nabídce, jestliže zhotovitel nesplní postupný závazný milník dle čl. 4.35 (postupné závazné milníky) uvedených v Příloze k nabídce“. V dílu 1, část 2 zadávací dokumentace v části nazvané „Přílohy k nabídce“ pak stanovil, že smluvní pokuty za porušení dalších povinností zhotovitele činí 30 000 000 Kč za každý jednotlivý případ porušení.
10. Následně žalobce v dodatečné informaci č. 84 uvedl: „Vzhledem k předpokládanému datu zahájení stavby až ve 4. čtvrtletí tohoto roku zadavatel prověřil možnost splnění postupného závazného milníku a upravuje postupný závazný milník v Příloze k nabídce následujícím způsobem: finanční plnění minimálně 30 % z přijaté ceny stavby za práce provedené dle platného harmonogramu do 12 měsíců od zahájení prací.“ Posléze sice žalobce prodloužil lhůtu pro podávání nabídek, nicméně mezi účastníky není sporné, že prodloužení lhůty neodpovídalo požadavku § 40 odst. 3 věty druhé zákona o veřejných zakázkách. Žalobce totiž činí předmětem sporu primárně to, že se na popsanou situaci vůbec pravidlo obsažené v tomto ustanovení nevztahovalo.
11. Podle § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, provede-li veřejný zadavatel úpravy zadávacích podmínek, je povinen současně přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání žádosti o účast v zadávacím řízení nebo lhůtu pro podání nabídek, a to podle povahy provedené úpravy. V případě takové změny zadávacích podmínek, která může rozšířit okruh možných dodavatelů, prodlouží zadavatel lhůtu tak, aby od okamžiku změny činila celou původní délku lhůty pro podání žádosti o účast nebo pro podání nabídek.
12. Jádrem sporu je *de facto* výklad slovního spojení „okruh možných dodavatelů“. Lze přitom částečně souhlasit se žalobcem v tom, že jazykový výklad by s ohledem na definice obsažené v § 17 odst. 1 písm. a) a j) zákona o veřejných zakázkách mohl nasvědčovat tomu, že okruh možných dodavatelů tvoří subjekty, které jsou objektivně schopny plnit předmět veřejné zakázky (neboť subjekty ochotné podat nabídku by spíše měly být označovány slovním spojením „možný uchazeč“). Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se totiž pro účely tohoto zákona rozumí dodavatelem fyzická nebo

právnícká osoba, která dodává zboží, poskytuje služby nebo provádí stavební práce, pokud má sídlo, místo podnikání či místo trvalého pobytu na území České republiky, nebo zahraniční dodavatel. Naproti tomu podle § 17 odst. 1 písm. j) zákona o veřejných zakázkách se pro účely tohoto zákona rozumí uchazečem dodavatel, který podal nabídku v zadávacím řízení. Pokud by tedy bylo slovní spojení „okruh možných dodavatelů“ interpretováno striktně dle definice dodavatele obsažené v § 17 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, měla by hrát roli pouze objektivní kritéria (schopnost dodavatele zakázku plnit), nikoliv subjektivní kritérium, jakým je ochota dodavatele podat nabídku (tj. stát se uchazečem).

13. Zároveň je však nutno mít na paměti, že jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 2920/09, publ. pod č. N 14/60 SbNU 141). Takový výklad „[j]e pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity“ (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. pod č. N 163/9 SbNU 399). Dle judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, publ. pod č. N 13/7 SbNU 87) „soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případech, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku“.
14. Soud se proto dále zaměřil na smysl a účel pravidla obsaženého § 40 odst. 3 větě druhé zákona o veřejných zakázkách. Zároveň vzal v úvahu také základní principy vyjádřené v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, na nichž je celý zákon vystavěn a které plní významnou interpretační funkci.
15. Smyslem § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je podle názoru soudu zaručení transparentní volné soutěže o veřejnou zakázku v situaci, kdy zadavatel mění zadávací podmínky po uveřejnění zadávací dokumentace, tj. v průběhu lhůty pro podávání nabídek. Účelem je tedy zamezit tomu, aby mohl zadavatel takovým jednáním být jen potenciálně ovlivnit to, kdo se stane vítězným uchazečem, čehož může docílit i tím, že mimo zákonný rámec omezí okruh subjektů, které podají nabídku v zadávacím řízení. Takový důsledek přitom může mít také prvotní přísné nastavení zadávacích podmínek, které může řadu subjektů odradit od podání nabídky, v kombinaci s jejich následnou změnou spočívající v rozvolnění zadávacích podmínek. Aby za této situace nemohlo dojít ani k potenciálnímu ovlivnění výběru vítězného uchazeče, musí být zaručeno, že budou mít všichni potenciální dodavatelé shodné podmínky a dostatek času zareagovat na změnu zadávacích podmínek.
16. Podle názoru soudu přitom pro naplnění výše popsaného smyslu a účelu zákona nepostačuje, je-li prodloužení lhůty garantováno jen v případech, kdy zadavatel mění kritéria, která mají vliv na objektivní schopnost dodavatelů podat nabídku (typicky kvalifikační kritéria). Z hlediska smyslu citovaného ustanovení má totiž prakticky shodný dopad i změna takových kritérií, která mají vliv na ochotu dodavatelů podat nabídku. Nebyl-li by v takových případech zadavatel povinen prodloužit lhůtu pro podání nabídek, byl by smysl a účel § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách popřen, zadavatel by zásadním způsobem mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, zadávací řízení by nebylo

možné považovat za transparentní a taková úprava zadávacích podmínek by fakticky představovala nástroj skryté diskriminace.

17. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že hranice mezi tím, kdy má změna kritéria vliv pouze na ochotu subjektu podat nabídku a kdy také na jeho objektivní schopnost plnit veřejnou zakázku, je velice tenká a mnohdy nezjistitelná. Například změna termínu plnění může mít v případě některých subjektů vliv pouze na jejich ochotu podat nabídku, v případě jiných může představovat odstranění objektivní překážky pro plnění.
18. Ve světle smyslu a účelu § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a základních zásad vyjádřených v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách má tedy soud za to, že slovní spojení „okruh možných dodavatelů“ je nutno interpretovat jako okruh subjektů, které by byly schopny či ochotny podat nabídku v zadávacím řízení. Ve světle této interpretace se pak soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že potenciál rozšíření okruhu dodavatelů je dán tehdy, pokud dojde ke zmírnění požadavků zadavatele. Tento závěr by nemusel platit v případě marginálního zmírnění podmínek (na které by se pak mohlo vztahovat „pouze“ pravidlo obsažené v § 40 odst. 3 věty první zákona o veřejných zakázkách), nicméně o takový případ se v nyní projednávané věci zjevně nejedná (a ani žalobce netvrdí opak).
19. Soud si je vědom toho, že výše předestřený výklad vede na první pohled k závěru, že pojem „dodavatel“ uvedený v daném slovním spojení ztrácí význam vymezený v § 17 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách a nabývá významu „uchazeč“, který je definován v § 17 odst. 1 písm. j) zákona o veřejných zakázkách. Je však nutno vzít v úvahu, že § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách nehovoří a ani nemůže hovořit o rozšíření okruhu dodavatelů, nýbrž o rozšíření okruhu možných dodavatelů. Ostatně definice dodavatele dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách striktně vzato neváže okruh dodavatelů ke konkrétní veřejné zakázce. Podle tohoto ustanovení je dodavatelem zjednodušeně řečeno každý, kdo prodává jakékoliv zboží, poskytuje jakékoliv služby nebo provádí jakékoliv stavební práce. Pokud by skutečně mělo být při interpretaci § 40 odst. 3 věty druhé zákona o veřejných zakázkách vycházeno výlučně z uvedené definice dodavatele, neměl by zadavatel (a při případném přezkumu následně žalovaný či soud) zjišťovat to, zda změna zadávacích podmínek vede k rozšíření subjektů objektivně schopných dodat požadované plnění (jak argumentuje žalobce), nýbrž to, zda změna zadávacích podmínek může motivovat určitý subjekt k tomu, aby teprve započal s podnikatelskou činností (tj. aby někdo, kdo dosud neprodává zboží, neposkytuje služby a neprovádí stavební práce, začal prodávat zboží, poskytovat služby nebo provádět stavební práce). Kromě toho, že by takový výklad vedl k absurdním důsledkům, fakticky by mohl znamenat úplné vyprázdnění pravidla obsaženého v § 40 odst. 3 věty druhé zákona o veřejných zakázkách (pokud by se v praxi zjistilo, že žádný subjekt není schopen na změnu zadávacích podmínek reagovat tím, že započne s podnikatelskou činností a stihne podat nabídku v daném zadávacím řízení).
20. Poukazoval-li žalovaný také na to, že v komentářích k novému ZZVZ (konkrétně k § 99 odst. 2) autoři u srovnatelného pravidla používají slovní spojení „možný dodavatel“ a „možný účastník“ *promiscue*, pak této skutečnosti nepřisuzuje zdejší soud významnější váhu i proto, že používání pojmu dodavatel autory v daném případě může být způsobeno toliko určitou „setrvačností“, neboť mohou do značné míry čerpat z dřívějších komentářů k zákonu o veřejných zakázkách (který v případě daného pravidla používá pojem „dodavatel“). Samotná skutečnost, že nový ZZVZ již používá slovní spojení „okruh

možných účastníků“, ovšem může podporovat výše uvedený výklad, neboť z legislativních prací není patrné, že by se zákonodárce zamýšlel od dřívějšího pravidla v tomto směru odchýlit.

21. Lze shrnout, že žalovaný nepochybil, jestliže při posuzování, zda předmětná změna zadávacích podmínek mohla mít vliv na okruh možných dodavatelů, hodnotil, zda se v důsledku dané změny nemohl rozšířit okruh osob, které by byly ochotny za změněných podmínek nabídku podat. Interpretaci i aplikaci pravidla obsaženého v § 40 odst. 3 věty druhé zákona o veřejných zakázkách ze strany žalovaného považuje zdejší soud za zcela zákonnou.
22. Nedůvodnou soud shledal také námitku, že předmětná změna neměnila informace obsažené ve formuláři oznámení o zakázce, a nemohla tedy ani v tomto ohledu mít dopad na okruh možných dodavatelů. Ustanovení § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách se neomezuje pouze na změny údajů uvedených v oznámení o zakázce, nýbrž na veškeré změny zadávacích podmínek. Podle § 17 písm. l) zákona o veřejných zakázkách se přitom zadávacími podmínkami rozumí veškeré požadavky zadavatele uvedené v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zadávací dokumentaci či jiných dokumentech obsahujících vymezení předmětu veřejné zakázky. Jelikož jakákoliv odchylka nabídky od zadávacích podmínek musí vést k vyřazení nabídky a vyloučení uchazeče (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2015, č. j. 4 As 179/2015-75), je zjevné, že veškeré zadávací podmínky mají vliv na schopnost či ochotu jednotlivých dodavatelů podat nabídku. Významné rozvolnění původních přísnějších zadávacích podmínek, jako v nyní projednávané věci, pak logicky vede k rozšíření okruhu dodavatelů, kteří by za nových podmínek mohli či chtěli nabídku podat.

IV. Shrnutí a náklady řízení

23. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. června 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.